

Županijski sud u Sisku
PRIMLJENO
dne 4. 11. 2010.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

DOCUMENTA
D
27. 05. 2010. 83-2010
PRIMLJENO BROJ
PRILOGA

Broj: I Kž-831/09-9

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenome od sudaca Vrhovnoga suda, Ane Garačić kao predsjednice vijeća, te Damira Kosa, Miroslava Šovanja, mr. sc. Marina Mrčele i Žarka Dundovića kao članova vijeća i više sudske savjetnice Sande Janković, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Ivica Mirića zbog kaznenih djela iz 120. st. 1. OKZ RH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Sisku od 26. kolovoza 2009. godine, br. K-14/09, u sjednici održanoj dana 13. travnja 2010. godine, u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Višnje Lončar i branitelja optuženog Ivica Mirića Domagoja Rupčića, odvjetnika iz Siska,

riješio je:

- I Pripivača se žalba optuženog Ivica Mirića, ukida se pobijana presuda i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred potpuno izmijenjeno vijeće.
- II Uslijed odluke pod točkom I žalba državnog odvjetnika postala je bespredmetna.
- III Protiv optuženog Ivica Mirića produljuje se pritvor.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom proglašen je krivim optuženi Ivica Mirić što je počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH te je temeljem istih zakonskih propisa osuđen na kaznu zatvora u trajanju od devet godina, u koju mu je, na temelju čl. 63. st. 1. Kaznenog zakona, uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 2. ožujka 2009. godine pa nadalje.

U odnosu na troškove kaznenog postupka riješeno je da je optuženik temeljem čl. 122. st. 1. dužan platiti troškove kaznenog postupka i to 600,00 kuna na ime troška za pristup sudu svjedoka, 1.000,00 kuna na ime troška medicinskog vještačenja i 3.000,00 kuna na ime paušalne svote ili ukupno 4.600,00 kuna.

Protiv ove presude žalbu je podnio državni odvjetnik i optuženi Ivica Mirić.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni i predlaže da se pobijana presuda preinači i optuženika osudi strožom zatvorskom kaznom.

Optuženi Ivica Mirić u žalbi podnesenoj po branitelju Domagoju Rupčiću, odvjetniku iz Siska žali se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešne primjene kaznenog zakona, koju povredu posebno ne obrazlaže, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni.

Predlaže da se pobijana presuda preinači i optuženika oslobodi od optužbe, a podredno da se ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje odnosno da se preinači i optuženika osudi blažom kaznom.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženi Ivica Mirić po branitelju predlažući da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

Sukladno čl. 373. st. 1. Zakona o kaznenom postupku Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine broj 110/97.; broj 27/98.; broj 58/99.; broj 112/99; broj 58/02.; broj 143/02. i broj 115/06 – u daljnjem tekstu Zakon o kaznenom postupku), spis predmeta dostavljen je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje.

O sjednici drugostupanjskog vijeća obaviješteni su optuženik i branitelj, koji je sjednici i pristupio, a kako vijeće nije našlo da bi nazočnost optuženika koji se nalazi u pritvoru i ima branitelja bila svrhovita, to njegova prisutnost nije osigurana, već je sjednica vijeća održana u njegovoj odsutnosti, na temelju čl. 374. st. 2. Zakona o kaznenom postupku.

Žalba optuženog Ivice Mirića je osnovana, uslijed čega je žalba državnog odvjetnika postala bespredmetna.

U pravu je optuženi Mirić kada u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka i to u odnosu na onu iz čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku.

U odnosu na tvrdnju o bitnoj povredi iz čl. 367. st. 1. toč. 2 Zakona o kaznenom postupku tj. da je u radu vijeća sudjelovao sudac koji je provodio istražne radnje (nalog za obdukciju) i koji bi se morao izuzeti, valja istaći da je član vijeća sudac Željko Mlinarić, kako to proizlazi iz zapisnika o vanjskom pregledu tijela pod brojem Kir-573/91 od 11. listopada 1991. godine, doista izdao ovaj nalog. Međutim, ova okolnost bila je poznata optuženiku i njegovom branitelju u vrijeme kada je započinjala rasprava i kada su bili upoznati sa sastavom suda (list 391 spisa) na koji sastav nisu stavljali primjedbe.

Odredba čl. 380. Zakona o kaznenom postupku da se na povredu iz čl. 367. st. 1. točke 2. Zakona o kaznenom postupku žalitelj se može pozvati u žalbi samo ako tu povredu nije mogao iznijeti u tijeku glavne rasprave, ili je iznio, ali ju prvostupanjski sud nije uzeo u obzir. Kako optuženik i njegov branitelj sastav vijeća prvostupanjskog suda nisu problematizirali kada su upoznati sa njime, to nemaju pravo ovu povredu problematizirati niti u žalbi.

Ne radi se o bitnoj povredi iz čl. 367. st. 1. toč. 4. Zakona o kaznenom postupku kako se to tvrdi u žalbi. Točno je da prvostupanjski sud prilikom isključenja javnosti sa dijela rasprave, nije prije svoje odluke u smislu čl. 293. st. 1. „ispitao stranke“, već je svoju odluku donio bez toga. Međutim, odluka o isključenju javnosti sa dijela glavne rasprave na kojoj je ispitivan svjedok Predrag Pavlović u materijalnopravnom smislu donesena je u skladu sa zakonom i na odluku suda nije od utjecaja mišljenje stranaka. Sud uvijek takvu odluku mora javno objaviti i obrazložiti te protiv nje postoji pravo žalbe, što je sve prvostupanjski sud poštovao, a stranke su se nakon javne objave i usmenog obrazloženja odluke odrekle pisanog otp Ivanka rješenja i prava na žalbu, učinivši ga tako pravomoćnim. Stoga propust suda u fazi prije donošenja odluke o isključenju javnosti sa dijela glavne rasprave predstavlja povredu zakona, ali ne takvu kako to propisuje čl. 367. st. 1. toč. 4. Zakona o kaznenom postupku, već tek povredu u smislu čl. 367. st. 3. Zakona o kaznenom postupku, no ona nije bila niti je mogla biti od značaja za presuđenje.

Međutim, u odnosu na bitnu povredu iz čl. 367. st. 1. toč. 11. Zakona o kaznenom postupku valja istaći da optuženik opravdano osporava prvostupanjsku presudu ističući da prvostupanjski sud uopće ne daje razloge i ocjenu pojedinih dijelova izvedenih dokaza – iskaza ispitanih svjedoka, a koji možebitno otklanjaju njegovu kaznenu odgovornost.

Prvenstveno valja istaći da optuženi Mirić osporavajući počinjenje kaznenog djela tvrdeći da je on napustio kombi vozilo kada su njime došli u grad Sisak dok su u njemu ostali uz živog oštećenog Miloša Čalića i Ilija Čakarić sa nepoznatim dva pričuvna policajca i jednom policajkom.

Prvostupanjski sud svoju presudu temelji na objektivno utvrđenoj okolnosti pronalaska tijela oštećenog Miloša Čalića u šumi Brezovica u blizini Siska, predio Kostrinja sektor 99A, kod kanala Dužec sa dvije rane od projektila vatrenog oružja; fotodokumentaciji iz koje je vidljiv mostić u blizini kojega je tijelo pokojnog Miloša Čalića pronađeno te iskazima svjedoka među kojima je posebno važan iskaz svjedoka Ilije Čakarića koji je iskazivao da je bio na mjestu na kome je optuženik sa dva nepoznata pričuvna policajca odveo oštećenog Miloša Čalića u pravcu mostića, nakon čega je čuo pucanje, rafalno i pojedinačno, nakon čega su se ovi vratili, ali bez oštećenog Miloša Čalića.

Upravo u tome dijelu opravdano optuženik ističe u žalbi da prvostupanjski sud uopće ne navodi pojedine dijelove iskaza svjedoka, niti ih vrijednosno ocjenjuje, a ti dijelovi iskaza bi mogli dovesti u pitanje je li upravo on počinitelj ovog kaznenog djela.

Prvenstveno valja istaći da sud ne iznosi niti vrijednosno ocjenjuje dio iskaza svjedoka Ilije Čakarića koji tvrdi da je bio iznenađen informacijom o mjestu na kome je pronađeno tijelo pokojnog Miloša Čalića, a koje mjesto je, kako to proizlazi iz karte, druga pozicija nego li je ona o kojoj je ovaj svjedok govorio. Naime, ovaj svjedok je kako to ukazuje i sama žalba optuženika jasno iskazao kako su vraćajući se iz Zagreba prije dolaska u Sisak, dakle dok je optuženi Mirić još bio s njima, skrenuli u šumu gdje je iz kombija izveden oštećeni Miloš Čalić i više se nakon pucnjave nije vratio u kombi. Razliku opisa ovog mjesta o kome govori svjedok Čakarić i mjesta pronalaska tijela oštećenika koje se nedvojbeno nalazi na putu nakon što se prođe grad Sisak, sud uopće ne analizira niti daje svoje razloge u ovom segmentu, iako optuženik tvrdi da je dolaskom u grad Sisak oštećenik bio živ.

Jednako tako sud ne analizira iskaz svjedoka Predraga Pavlovića koji suprotno iskazu svjedoka Čakarića iskazuje da je svjedok Čakarić, dakle onaj koji je nesporno bio sa optuženikom u trenutku odvođenja oštećenog Miloša Čalića iz bolnice i koji neizravno tereti optuženika za počinjenje kaznenog djela, bio naoružan i upravo taj koji je oštećenika presreo i odveo do kombija.

U tome smislu opravdano ukazuje optuženik u žalbi da sud uopće ne analizira dio iskaza svjedokinje Nade Volf, čiji iskaz prihvaća kao istinit i točan, u dijelu da je u zatvoru u Sisku bila osoba s prezimenom Čalić, iako drugog imena te ovo utvrđenje ne dovodi u vezu sa obranom optuženika da je on telefonom provjerio i dobio potvrđan odgovor da je u zatvoru u Sisku zaprimljen „Čalić“.

Sve su ovo okolnosti koje su kao takve iznesene tijekom dokaznog postupka, a prvostupanjski sud ih ili uopće ne iznosi u presudi ili ako ih je i iznio nije ih posebno analizirao iako bi one mogle biti od utjecaja na utvrđenje je li optuženik počinio kazneno djelo ili ne. U tome dijelu presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, zbog čega ju kako to opravdano ukazuje žalba optuženika nije bilo moguće ispitati te je prvostupanjska presuda ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje.

Kako je zbog počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka pobijana presuda prihvaćanjem žalbe optuženika ukinuta, to je žalba državnog odvjetnika zbog odluke o kazni postala bespredmetna.

U ponovljenom postupku sud će otkloniti navedenu bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, te će provesti sve do sada izvedene dokaze, a po potrebi i nove. Pri tome se posebno ukazuje na potrebu da prvostupanjski sud obzirom na u postupku spomenuta imena i nadimke pričuvnih policajaca i policajke koji su navodno bili sa optuženikom i svjedokom Čakarićem, putem zapovjedništva postrojbe pokuša utvrditi točna njihova imena i prezimena i pokuša ih ispitati u svojstvu svjedoka.

Također, utvrdi li prvostupanjski sud da je optuženi Mirić sudjelovao u počinjenju kaznenog djela, posebnu će pažnju u okvirima obrazlaganja krivnje posvetiti voljnoj komponenti na strani optuženika. Naime, doktrina „*cum animo auctoris*“ na kojoj prvostupanjski sud u pobijanoj presudi temelji utvrđenje krivnje optuženika nije izričito prihvaćena doktrina u kaznenom zakonodavstvu Republike Hrvatske. Naime, naše kazneno zakonodavstvo kao izvorni princip pri utvrđivanju krivnje kod više sudionika u počinjenju kaznenog djela ne prihvaća niti čistu objektivnu teoriju niti čistu subjektivnu teoriju, na koju se kao *teoriju dolusa* poziva prvostupanjski sud. Kazneno zakonodavstvo Republike Hrvatske polazi od mješovite teorije za utvrđenje oblika sudioništva i to one koja polazi od koncepta „vlasti nad djelom“ o čemu će prvostupanjski sud posebno voditi računa utvrdi li sudioništvo optuženika sa poznatim ili nepoznatim osobama u počinjenju kaznenog djela za koje je optužen.

Prvostupanjski sud će nakon provedenog postupka pažljivo i savjesno analizirati kako svaki dokaz posebno tako i obranu optuženika, te zatim sve dokaze u njihovoj ukupnosti povezujući ih s obranom optuženika, nakon čega će donijeti novu, na zakonu osnovanu presudu, koju će valjano i potpuno obrazložiti.

Kako je prvostupanjska presuda ukinuta, a optuženi Ivica Mirić se nalazi u pritvoru, to je Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, na temelju čl. 388. st. 5. Zakona o kaznenom postupku, ispitaio postoje li još razlozi za pritvor te je utvrdio da isti razlozi na temelju kojih je pritvor do sada određen i produljivan iz čl. 102. st. 1. toč. 4. Zakona o kaznenom postupku i dalje egzistiraju.

Naime, i nadalje stoji činjenica da postoji osnovana sumnja da je optuženi Mirić počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, i to na način kako je to navedeno u činjeničnom opisu kaznenog djela. Optuženik se i nadalje tereti da je kao pripadnik pričuvnog sastava Policijske uprave Sisak, zajedno s još četiri pričuvna policajca kombijem došao do bolnice „Rebro“ u Zagrebu, znajući da se tamo nalazi oštećenik Miloš Čalić, osoba srpske nacionalnosti, nakon čega su ga odvezli kombijem do šume Brezovica gdje je usmrćen hicima iz vatrenog oružja, što su okolnosti koje u svakom slučaju nadilaze osnovne elemente kaznenog djela za koje se vodi kazneni postupak i kaznenom djelu daju osobitu težinu koji se ogledaju u bezobzirnosti u postupanju koja je bila motivirana nacionalnom netrpeljivošću, a u samoj provedbi postupanje je bilo usmjereno prema bolesnoj osobi koja se nalazi na liječenju, sa kojeg liječenja je odvedena i usmrćena. Slijedom izloženog i dalje opstojе razlozi za produljenje pritvora iz čl. 102. st. 1. toč. 4. Zakona o kaznenom postupku, radi čega je riješeno kao pod toč. III izreke.

Iz svega izloženog, na temelju čl. 388. st. 1., 3. i 5. Zakona o kaznenom postupku odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu, 13. travnja 2010. godine.

Zapisničar:
Sanda Janković, v. r.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v. r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu:

Stefica Klepac